

Mál nr. 163/2003

M

og

Vátryggingafélagið X v/ lausafjártryggingar.

Ágreiningur um bótaskyldu vegna hvarfs á hitamyndavél.

Gögn.

1. Málskot móttakið 22.8.2003.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna.
3. Lögregluskýrslur, tjónstilkynningar og ljósmyndir.
4. Athugasemdir málskotsaðila, dags. 14.7.2003.
5. Bréf lögmanns málskotsaðila, dags. 7.4., 6.5., 18.6.,
6. Bréf X, dags. 9.5., 22.7., og 11.9.2003.
7. Skilmálar.

Málsatvik.

Þann 17.3.2003 tilkynnti M til lögreglu hvarf á hitamyndavél ásamt nokkrum fylgihlutum úr húsnæði fyrirtækisins. Myndavélin var að jafnaði geymd í sérstakri tösku ásamt fylgihlutum í lokuðum en ólæstum skáp í lagerrými inn af afgreiðslu fyrirtækisins. Síðast hafði vélin verið tekin úr töskunni á tímabilinu 5. til 10.2.2003. Síðan hafi hún verið geymd í skápnum og ekki annað vitað en hún væri þar uns hvarf hennar uppgötvaðist þann 17.3.2003. Fyrirsvarsmaður M vildi ekki útiloka að einhvern tíma á tímabilinu kunni hún að hafa staðið á bak við afgreiðsluborð í fyrirtækinu.

Við vettvangsrannsókn lögreglu sama dag og hvarfið var tilkynnt fundust engin verksummerki um innbrot og ekki var að sjá neitt sem benti til að gramsað hafi verið í húsnæði að öðru leyti en því að myndavélin hafði horfið. Tveimur dögum síðar var lögregla kvödd að nýju á vettvang og henni bent á glugga á 2. hæð hússins í um 2,50 m hæð frá jörðu, sem bar þess merki að hafa verið spenntur upp. Lögregla staðreyndi að svo gæti hafa verið, en engin verksummerki sáust um að farið hafði verið upp í gluggann. Við athugun lögreglu á vettvangi kom í ljós að mögulegt var að klifra yfir dyr sem skildi að húsnæði M og húsnæði annars fyrirtækis í sama húsi.

M krafðist bóta fyrir myndavélina úr víðtækri lausafjártryggingu sem fyrirtækið hafði hjá X. Félagið hafnaði hins vegar bótum, þar sem ekki hafi verið sýnt fram á að hvarf vélarinnar verði rakið til innbrotshjófnaðar, en það sé skilyrði þess að tjón vegna þjófnaðar sé bætt úr vátryggingunni. Þá telur félagið að vörslur vélarinnar hafi verið með þeim hætti að jafnað verði til stórkostlegs gáleysis svo M hafi af þeim sökum einnig fyrirgert bótarétti.

Álit.

Í grein 1051.10 í skilmálum lausafjártryggingar, sem M hafði keypt hjá X, segir svo um vátryggingarsvið tryggingarinnar: “Vátryggingin bætir beint tjón á hinu vátryggða sem verður vegna skyndilegs og ófyrirsjáanlegs utanaðkomandi atviks sem ekki er gert undanþægt í skilmálum þessum.” Í grein 1052 í skilmálunum eru talin upp þau tilvik sem vátryggingin tekur ekki til. Samkvæmt grein 1052.17 tekur vátryggingin ekki til tjóns af völdum þjófnaðar sem ekki telst innbrotshjófnaður. Ljóst er að hér er um víðtæka vátryggingu að tefla sem bætir sérhvert tjón sem fellur undir skilyrði greinar 1051.10 nema sýnt sé fram á að tjónið verði rakið til einhverra þeirra undanþágutilvika sem tilgeind eru í grein 1052. Af hálfu X er því ekki mótmælt að umrædd hitamyndavél hafi horfið úr húsnæði M. Engin skýring liggur beinlínis fyrir um það hvernig vélin hvarf.

Við rannsókn málsins hefur ekkert komið fram sem leiðir líkur að því eða gerir sennilegt að hvarf myndavélarinnar verði rakið til atvika sem ekki teljast skyndileg, ófyrirsjáanleg eða utanaðkomandi eins og áskilið er skv. gr. 1051. Við svo búið verður við það að miða í máli þessu að hvarfið verði rakið til atviks sem fullnægir skilyrðum gr. 1051 um bótaskyldu.

Eins og sönnunarstöðu er háttað samkvæmt skilmálum þá hefur X hins vegar sönnunarbyrðina um það að tjónið verði rakið til þjófnaðar sem ekki telst innbrotsþjófnaður. Ummerki innbrots eru vissulega ekki mjög skýr samkvæmt því sem fyrir liggur í gögnum málsins. Hins vegar verður ekki lokað fyrir það skotið að myndavélinni hafi verið stolið við innbrot í húsnæði M. Sönnun liggur því ekki fyrir um það að hún hafi horfið af völdum þjófnaðar sem ekki telst innbrotsþjófnaður. Getur X því ekki borið fyrir ákvæði greinar 1052.17 til að hafna bótakröfu X.

Ekkert bendir til þess í gögnum málsins að gluggi sá, þar sem viss merki sáust um innbrot, hafi verið skilinn eftir opinn, þegar húsnæði M var mannlaut um lengri eða skemmri tíma. Þótt mögulegt hafi verið að klifra yfir dyr úr húsnæði annars fyrirtækis og inn í húsnæði M, þá þykir ekki nægilega fram komið að frágangur á dyrabúnaðinum leiði til þess að það verði virt M til stórkostlegs gáleysis hvernig geymslu myndavélarinnar var háttað. Jafnvel þótt geymslan hafi mátt vera öruggari en hún var, þá verður það ekki virt M til stórkostlegs gáleysis hvernig geymslu myndavélarinnar var háttað í húsnæðinu. Þá hefur ekki verið sýnt fram á það af hálfu X að atvik hafi að öðru leyti verið með þeim hætti að M hafi fyrirgert bótarétti sínum.

Að öllu framangreindu virtu ber X að bæta tjón M vegna hvarfs myndavélarinnar.

Niðurstaða.

Tjón M er bótaskyldt úr lausafjártryggingu hjá X.

Reykjavík, 30. september 2003.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.